

VERTREK BULOLO

Na 18 jaar bestuurslidmaatschap heeft Bulolo besloten dat de tijd rijp is zijn energie in andere zaken te stoppen. Een groot gemis voor ons bestuur en ook voor onze werkzaamheden op Nias, aangezien Bulolo daar onze man ter plekke was. Achttien jaar is een lange tijd en een terugblik lijkt ons op zijn plaats.

Het begon allemaal met een ontmoeting van Lia, Tos, Petra en Bulolo en anderen tijdens een reis naar Sumatra en Siberut. Bulolo was daar toen reisleader.

In Siberut heeft het reisgezelschap kennism gemaakt met het leven in een klein dorp, waar zij gastvrij zijn opgenomen.

Slapen in paalwoningen op rieten matjes, omringd door varkens en kippen. Een dusdanig indringende ervaring dat het hart ging spreken en besloten werd om de daar aanwezige kinderen te ondersteunen waar het om onderwijs ging. Dit initiatief, dat in oorsprong begonnen is met 7 mensen is uiteindelijk uitgegroeid tot Stichting Howu-Howu.

Samen met Petra van Loon (ex bestuurslid) was Bulolo de initiatiefnemer voor het tot stand komen van de stichting. Wat begon als een kleinschalig initiatief groeide al spoedig uit tot een flinke inzet in het ondersteunen van kinderen op Nias en Siberut.

De tsunami, die in 2004 Nias op een verschrikkelijke wijze teisterde, zorgde voor een extra inspanning van de stichting.

Bulolo heeft zich in de hulp na de ramp onvermoeibaar getoond in het vergaren van fondsen. Met het verkregen kapitaal is hij op een zeer betrokken manier aan de slag gegaan. Er zijn boten aangeschaft voor bewoners van Nias die na de ramp letterlijk alles verloren hadden en geen wijze van levensonderhoud meer hadden. In meerdere

reizen naar de eilanden heeft Bulolo er voor gezorgd dat het geld op de goede plaats terecht kwam en adequaat besteed werd. Hij nam het heft in handen huizen te bouwen om vele mensen weer een onderdak te helpen.

Naast de vele werkzaamheden en de grote betrokkenheid van Bulolo, zullen wij hem als persoon ook missen

Tijdens de ontmoetingen in Nederland hebben we Bulolo leren kennen als een gedreven man met een enorm hart voor zijn landgenoten, betrokken bij de mensen daar die vaak in erbarmelijke omstandigheden verkeerden. Ook zijn rust en geduld blijven ons bij, eigenschappen waar wij westerlingen jaloers op kunnen zijn.

Rest ons om jou, Bulolo, een fijne toekomst te wensen en bij een hopelijk spoedig bezoek aan Nederland; weet dan dat er altijd een biertje en bed klaar staan. Dan kunnen we het nog eens over vroeger hebben.

Met dank en bewondering en tot spoedig ziens.

Het bestuur van Stichting Howu-Howu.

NIEUW BESTUURSLID

Ik ben Susi Bali. Ik ben geboren in zuid Nias, dezelfde regio waar Bulölö vandaan komt. Ik woon nu 13 jaar in Nederland en ik ben getrouwd met Kees Reinieren. We wonen in Breda.

De stichting Howu-Howu is al bekend bij mij. In het verleden heb ik Bulölö geholpen met de stichting in Indonesië. Ik heb verschillende dorpen bezocht en weet hoe Howu Howu te werk gaat.

In Nederland heb ik een paar keer Petra van Loon, de oud voorzitter, meegeholpen met enkele manifestaties.

De stichting heeft mij gevraagd om de hulp voor kinderen op Nias voort te zetten.

Op Nias woont mijn familie, die mij gaat helpen om het contact met de kinderen te onderhouden. Ik ben van plan om komende zomer naar Indonesië te gaan en dan ga ik ook de scholen bezoeken waarop de kinderen zitten die wij ondersteunen. Dan wil ik ook de ouders van de kinderen bezoeken.

In de volgende nieuwsbrief kunt u mijn verslag lezen.

Susi Bali

VERSLAG UIT SIBERUT

In de zomer van 2014 heb ik samen met mijn dochter, Suni, een maand doorgebracht op de Asrama op Siberut. Het was een jaar geleden dat we het project uit onze handen gaven en na uitgebreide instructies het stokje hebben doorgegeven aan de aangewezen personen. We hebben vanuit Nederland veel contact gehad met de contactpersonen, dus we wisten dat er geen verrassingen konden verwachten.

Suni: „Op donderdagochtend kwamen we aan, ik was super benieuwd hoe de Asrama eruit zou zien, en of er nog wat was veranderd. Langs de publieke weg was de ingang van de Asrama, een groot spektakel aan bananen bomen, palmbomen en allerlei andere exotische platen begroetten ons toen we via het wandelpadje langs de huizen liepen op weg naar het huis van oma helemaal achteraan. De kinderen waren al vroeg vertrokken naar school. Kippetjes liepen her en der en tantes waren de was aan het doen. De ochtendzon scheen op het open veld van de Asrama en ik kon al helemaal inbeelden hoe de kinderen na school op hun veranda's konden chillen en discussiëren over allerlei tienerproblematiek.

Ik kon niet wachten om de kinderen te zien en hun de oren van het lijf te vragen in mijn geweldige Bahasa (Indonesisch). Maar eerst een warme hereniging met oma en de rest van de familie. Natuurlijk hoort daar iets lekkers bij, mierzoete thee en mini banaantjes. Mijn oma glunderende van trots toen ze ons vertelde dat de bananen van het land van de Asrama kwamen.

Ik was erg blij om dat te horen. Een eenvoudig leven heeft niet veel nodig, en ik was trots dat mijn vader samen met de stichting een plek kon creëren waar met vrede geleefd kan worden en waar volop aan eten en drinken is en waar voorzieningen zijn voor mandi (een douche beurt op z'n Indonesisch). Rond 12 uur kwamen de kinderen in hun uniformpjes uit school en verdwenen gauw in hun eigen huisjes. Malu (verlegen)? Papa en ik hadden zelf ook wat tijd nodig om alle bekenden te begroeten en het onszelf comfortabel te maken in ons nieuwe logeerplekje. Al gauw was iedereen op de hoogte van ons bezoek en werd het al snel makkelijker om contact te maken met de kinderen. In het derde huisje op rij met giechelende meisjes, was ik elke avond te vinden om over zaken als jongens te praten en elkaars make-up en haar te doen.

Er werd besproken wie het jaar gehaald heeft en er werd gevierd dat er maar liefst 5 kinderen hun eindexamens gehaald hebben. Ook werd er nadrukkelijk herhaald wat de leefregels van de Asrama zijn. Een meisje heeft het jaar niet gehaald, de supervisor was teleurgesteld, maar het meisje beloofde om beter haar best te doen. Waar de supervisor ook nog een duidelijk punt van wou maken, was dat het gezellig mag zijn op de Asrama, maar niet te gezellig en dat iedereen op tijd thuis moet zijn en dan thuis moet blijven.

Kamer in de Asrama

De vakantie was begonnen en sommige kinderen gingen terug naar hun ouders, sommige kinderen hadden hun ouders op bezoek. De ouders brachten manden vol bananen, taro, sago, vis en kip mee.

Tijdens mijn verblijf viel het me op dat veel ouders langskwamen en bleven logeren bij hun kinderen, niet alleen om eten te brengen en om hun kinderen te zien maar ook om zelf een logeerplekje te hebben in hun reis van A naar B. Ik heb zelf veel met de kinderen kunnen praten over hun verblijf op de Asrama. Ze beseffen heel goed dat ze geluk hebben gehad om een veilig plekje te kunnen hebben op de Asrama en zo naar school te kunnen gaan, vrienden en vriendinnetjes die moeten vaak naar andere plekken of andere mogelijkheden overwegen. Er wordt goed voor elkaar gezorgd, koken en eten

De bewoners van de Asrama

In de andere huisjes waren de jongens, die af en toe ook eens langs kwamen op de veranda's om muziek te spelen en met de meisjes mee te giechelen.

Aan het eind van het schoolsemester werden de kinderen bij elkaar geroepen voor een bijeenkomst met de supervisor en de familie.

wordt samen gedaan, zelfs het wassen gaat vaak samen.

Het werd tijd om afscheid te nemen van de Asrama. Tijdens ons afscheid waren de leidinggevenden van de Asrama druk aan het uitzoeken wie de nieuwe vijf bewoners werden van de Asrama. We blijven stimuleren dat ook meisjes zich blijven aanmelden voor een plekje in de Asrama.

Herman Satoinong, 3de van links, naast zijn dochter Suni en de bewoners van de Asrama in Mailepette, Siberut.

Waar gaat u geld naar toe?

- 5 kilo rijst, per maand, per kind.
- Salaris toezichthouder (ca. 160 euro/per maand)
- Medisch potje (50 euro/per maand)
- Schoolgeld, per jaar, per kind (35 euro)
- Onderhoudskosten Asrama (300 euro, 2014)
- Moestuin, visvijver (100 euro)
- Onverwachte kosten potje: Mocht een kind een ongeval hebben, of mocht er sprake zijn van een overstroming of een andere natuurkwaal, dan hebben we altijd geld achter de hand.

Herman Satoinong

HET BESTUUR

Lydia Schröder	voorzitter
Maarten Arts	penningmeester
Lia Kronenburg	secretaris
Herman Satoinong	algemeen lid
Tos Polak	algemeen lid
Bibian Gilissen	algemeen lid
Susi Bali	algemeen lid

Onderscheiding voor Jan Kraaimaat

Op 27 april j.l. is Jan Kraaimaat onderscheiden met de Koninklijke onderscheiding "Lid in de Orde van Oranje Nassau". Dit voor zijn grote inzet in het vrijwilligerswerk. Ook voor onze stichting is Jan actief. Hij vormde samen met Janneke Roukema de scholencommissie. Daarnaast heeft Jan dankzij zijn netwerk meerdere eenmalige donaties voor onze stichting verkregen. Dankzij een van deze donaties hebben wij de Asrama in Siberut kunnen bouwen.

Jan, gefeliciteerd en we hopen nog jaren van jouw enthousiasme inzet te mogen genieten!

Stichting Howu-Howu
Mereveldlaan 49
3454 CB de Meern
030-2730737
Girorekening: 76.53.180
Bankrekening: 40.85.13.497
e-mail: info@howu-howu.org
website: www.howu-howu.org